

Tiende Groot Leerpark Dictee Dordrecht

auteur: Kees van der Zwart

Daar zit je dan tussen masculiene krachtpatsers en vileine feministen die zich de crème de la crème noemen van communicatiestrategieën en zich gespecialiseerd hebben in de finesses van de Nederlandse taal, maar zich nu als een perpetuum mobile gemanipuleerd voelen door genderneutrale taalsuggesties.

Door gebruik te maken van de salamtactiek zorgt een peloton van meerenners ervoor, dat in de slipstream van de massamedia het oubollige ‘dames en heren’ gehashtagd wordt naar ‘dicteeërs’.

Je zet je schrap, nu eens niet de risee door een pantoffelritje op z'n janboerenfluitjes, een dwarsliggend fietsschaap of een valboete door bruggetjesleed, want vandaag wil je per se de lauwerkrans met de geur van een eclatante overwinning op taalfanatiekelingen die door een appongeluk of al dan niet geschaafd en geblutst door sinkholes, gevuld met een brij van een linguïstische biodiversiteit, net niet met succes gefinisht zijn.

Aan de horizon doemt op een worstcasescenario van een ongezouten horroromelet met ingrediënten van onzijdige lid- en voornaamwoorden en vraatzuchtige taalkundige hermafrodieten die niet gehinderd door empathisch vermogen zonder geweeklaag of enigerlei tierelantijntjes een transitie veroorzaken in de hedendaagse taalwerkelijkheid.

De twijfel slaat toe, want wat te doen met een secretaresse die likkebaardend zit voor een appetijtelijke croque-monsieur, met naast haar een geneesheer-directeur met exotische nevenactiviteiten die zijn hoofdpijndossier ontleedt over belastingtrucs via de Kaaimaneilanden, terwijl hij intussen een verhitte brandweerman gadeslaat die smacht naar een dame blanche en onderwijl zijn grinnikende eega op onzelievevrouwebedstro zoete broodjes bakt met een gecraqueleerde duivekater, of wordt er iets uitgebroed met een equivalent van whatsappende emoji's?

Je zakt weg in een melodramatische overpeinzing waarin op de klanken van een frêle fascinerende jazzzangeres surrealistische taaltaferelen voorbijtrekken en je jezelf als een idee-fixe stoïcijn ziet voortijlen over de Via Gladiola om op de finish als klasbak met een geraffineerde wheelie inclusief een high five als goudenmedaillewinnaar in de armen te vallen van een applaudisserende blauwbilgorgel die als zzp'er het bloemenmeisje vervangt en die je quasinonchalant, maar schapetrots zachtjes in het oor mompelt: 'jodium of podium'.